

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 90

Číslo: 44

31. října 2010

Cena: 7 Kč

OSLAVA DVOJÍHO JUBILEA HUSITSKÉ TEOLOGICKÉ FAKULTY UK

Přichází pozvánka od děkana Husitské teologické fakulty Univerzity Karlovy v Praze, prof. ThDr. Jana B. Láška, na slavnostní akademické shromáždění u příležitosti ukončení vědeckého výzkumného záměru „Církev v českých zemích a otázka nacionalismu“. Na tomto shromáždění se má také připomínat 60. výročí vzniku Husitské teologické fakulty a 20. výročí její inkorporace do svazku Univerzity Karlovy.

V pátek 15. října stojím před budovou Karolina na Ovocném trhu a netrpělivě vyhlížím své kolegy. Když konečně ve 14.50 vcházím do hlavního sálu, zjišťuji, že je zaplněna přibližně jeho polovina. Jsem na fakultě nová a zatím nikoho nepoznávám, ale jakmile dosednu na své místo, přicházejí za zvuku varhan ti nejpovolnější, mezi nimiž rozeznávám známé tváře.

Prof. ThDr. Jan B. Lášek začíná svůj proslov o dnešním shromáždění, jeho významu a upozorňuje, že ke každému konání musí udělit pozhřebání. Přichází tedy čas věnování prof. RNDr. Václavu Hamplovi, DrSc., který připomíná historii a těžké časy fakulty. Za období totality fakulta živořila a teprve po listopadu 1989 (konkrétně 3. 5. 1990) se dostala do svazku Univerzity Karlovy. Jsou uváděny jednotlivé obory, které mohou studenti HTF UK navštěvovat, čímž je udán ekumenický ráz fakulty. Rektor zároveň děkuje, že doba, „kdy byla pokládána víra za opium lidstva a ateismus za jediný povolený názor“, padla. Jeho řeč končí vírou v naději, že se tato doba již nikdy nebude opakovat, a přáním mnoha úspěchů fakultě.

Prof. ThDr. Zdeněk Kučera, který byl posledním děkanem staré fakulty a prvním nově, se vyjadřuje k dokončení vědeckého záměru, jehož hlavním řešitelem je prof. ThDr. Jan B. Lášek.

Projev děkana prof. Jana Blahoslava Láška

Svolali jsme toho shromáždění z důvodů zvláštních: jednak končí jedna badatelská epocha v životě naší fakulty, o níž jsme vyslechli zprávu. Je to důkazem cílého výzkumného ruchu, který na fakultě probíhal a probíhá. A dále: fakulta slaví právě v těchto dnech 60 let své existence. To je také důvod vážný, abychom se zastavili, bilancovali a současně se pokusili o výhled do budoucnosti.

Právě před 60 lety se sešla 6. října 1950 ustavující schůze fakultní rady, která zvolila děkanem známého teologa prof. dr. F. M. Hníka, a 16. října zahájila fakulta svoji činnost veřejnou akademickou slavností v Karolinu. Od této chvíle uplyne 60 let zítřka. Musím připomenout, že až do r. 1990 jsme pak jako akademická obec do této auly puštěni nebyli, s jednou trapnou výjimkou v r. 1988 – kdy režim nechtěl ztratit svoji tvář při udělení

Zároveň se dozvíme o úplných počátcích fakulty, které sahají až k ThDr. Karlu Farskému, ThDr. Františku Kovářovi, ThDr. Aloisi Spisarovi a prof. Karlu Statečnému. Od Husovy československé evangelické fakulty bohoslovecké (1921-1932, 1934-1935) přes Vysokou školu bohovědnou (1932-1934) se dostáváme po odmlce, kterou způsobila druhá světová válka, až do roku 1945, kdy zahajuje svou činnost Sekce ČČS na Husově československé evangelické fakultě bohoslovecké, které se od roku 1948 dostává ponížení a neuznání - i v celém církevním společenství dochází k odcizení. V tomto kontextu je panem profesorem připomenuta Kocábova píseň S cizí ženou v cizím pokoji, ve které spatřuje nepřímé vyjádření ztráty identity, kterou celá česká společnost v tu dobu pocítovala. 17. listopadu 1989 se konečně „rozběhl čas“, jako výzva k jednání, které je novou šancí. Vědecké záměry fakulty se zavedly přibližně až deset let po revoluci a díky nim jsme dospěli až k tomuto setkání a velkému úspěchu, který měl počátky již v roce 2005. Následuje pojednání o výzkumné činnosti fakulty a dále se slova ujímá celý sál, když na řadu přichází píseň - Tebe, Bože, chválíme. Místo konání tohoto shromáždění je tématiké, v sobotu to bude 60 let, kdy Husova československá bohoslovecká fakulta, která se oddělila od Husovy československé evangelické bohoslovecké fakulty, zahájila svou akademickou činnost právě zde, v Karolinu. Doba byla složitá a státní zřízení fakultě zabraňovalo se plně rozvíjet. Teologické fakulty byly dokonce vyhnány z univerzity.

Po exkurzu do doby normalizace a těžkých dob fakulty se dostáváme k samému jádru HTF, které spočívá v její rozmanitosti a otevřenosti no-

čestného doktorátu. Sluší se připomenout, že to byla nelehká a složitá doba. Komunistický režim řešil po svém svůj vztah k církvím a náboženským společenstvem tzv. církevními zákony z roku 1949 a v roce 1950 pak vládním nařízením č. 112/50 Sb. o bohosloveckých fakultách. Ta doba byla dobou paradoxů, katolické bohoslovecké fakulty byly vyhnány z univerzity a dokonce pražská katolická bohoslovecká fakulta byla po dvou letech deportována z Prahy do Litoměřic. Na celém území tehdejší ČSR bylo zřízeno – na principu konfesionality 6 bohosloveckých fakult: dvě katolické (Praha, Bratislava), dvě evangelické (Praha, Bratislava) jedna pravoslavná (původně s označením pražská, ale záhy se sídlem v Prešově) a naše Husova československá bohoslovecká fakulta pro Církev československou. Paradoxně dosáhla Církve

vým oborům a myšlenkám. Zároveň je vyzdvihována sociální práce, která měla pro fakultu vždy velký význam a dnes se tam také vyučuje. Závěrem se slova ujímá několik dalších představitelů teologických fakult. Poslední proslov patří bratru patriarchovi ThDr. Tomáši Buttovi, který se opět dotýká doby normalizace ve vztahu s Husitskou fakultou. Děkan fakulty vyzývá všechny k aktivní podpoře jejich cílů, doufá, že se na toto shromáždění bude v budoucnosti vzpomínat jako na určitý mezník a uzavírá ho pozváním na pohoštění se slovy: „Protože život je, přátelé, setkáváním.“

Na úplný závěr zní původní verze latinské studentské hymny, při které mám čas si znovu promítnout, co vše jsem slyšela o historii fakulty, o statistikách, osobních vyprávěních jednot-

československá toho, o co usilovala již od svého vzniku v r. 1920 – tedy po třicet let – ale podmínky nové existence byly tvrdé. Bohoslovecké fakulty byly vyňaty z působnosti vysokoškolského zákona (a všech dalších komunistických vysokoškolských zákonů) a podřízeny tvrdé kontrole Státního úřadu pro věci církevní a později Ministerstva kultury. Není třeba dodávat, že i jiných státních orgánů. Je zbytečné spekulovat nad tím, na které fakultě byly státní zásahy tvrdší. Byly všude – to je nepopíratelné.

Nechci opakovat to, co jsem napsal v kolektivní monografii k 90. výročí ČČSH letos v lednu – tam jsou dějiny bohosloveckého vzdělávání v ČČS(H). Zmíním jen krátce, že církev se pokusila v r. 1932 založit vlastní Vysokou školu bohovědnou, která však neprokázala vzhledem k nepříznivému př-

Dokončení na str. 3 a 4

livých autorit a také o vědeckém výzkumu.

Píseň končí, lidé se zvedají a dav se pomalu sune po schodech dolů do recepcce Karolina. Na schodech vidím

povídající si skupinky, usměvavě tváře a cítím jakousi sounáležitost nyní již se SVOU fakultou.

Dominika Jelínková
studentka HTF UK

Projev rektora prof. Václava Hampla

V uspěchaném a často chaotickém běhu našich životů se střídají dny běžné a všední, dny, které žijeme (či někdy jen s vypětím všech sil přežíváme) – ale čas od času přijde i den sváteční, den výjimečný, který bychom neměli minout (už proto, že nepřichází tak často). Je to den, který bychom neměli pouze žít, ale spíše prožívat, protože je jedinečný a neopakovatelný. Právě dnes nám univerzitní kalendář jeden takový nabízí.

Je mi ctí i potěšením, dámy a pánové, se v tento den s vámi setkat a za sebe i za Univerzitu Karlovu vás také přivítat na tomto slavnostním akademickém shromáždění, na mladistvých i zralých šedesátých narozeninách Husitské teologické fakulty. Neboť ve vztahu k úctyhodnému věku naší univerzity toto výročí znamená spíše věk zrání – zatímco měřeno dimenzí našich životů představuje již věk zralosti. Myslím, že je příjemné, inspirativní a také zavazující být oslavencem, který je v obou těchto dimenzích ukotven. Tak jako naše důstojně oslavující, stále se rozvíjející, ale i zralé dospělá Husitská teologická fakulta.

Její dobové proměny a cesta ze stínu rudé totality, kde živořila v regulované izolaci na periferii tehdejší akademické komunity a vědeckého diskursu, k plnohodnotné inkorporaci do Univerzity Karlovy, nebyla jednoduchá a bezbolestná. A je přiznačné, že prakticky téměř současně s tímto výročím si budeme zanedlouho připomínat dvacet let od vstupu teologických fakult na akademickou půdu konečně

svobodně, autonomní a otevřeně Univerzity Karlovy, kam nepochybně patří, neboť ji dodávají nezastupitelný intelektuální a spirituální přesah. S jistotou nadsázkou lze říci, že je to návrat k samotným počátkům, neboť (jak víme) teologie a její paradigmaty patřily k základním stavebním kamenům Karlova učení již v době jeho založení. Nicméně dovolte mi, abych upustil od tradičního bilancování komplexního historického profilu jubilanta (které bývá při těchto příležitostech obvyklé a v daném případě nabízí i některé složitější historické reminiscence) a přenechal je povolání nejším dějepiscům. Rád bych totiž svoji krátkou úvahu směřoval spíše k aktuálnějším polohám, jejichž startovním momentem byla inkorporace Husitské teologické fakulty do svazku fakult Univerzity Karlovy.

Řekl bych, že zvláště pro Husitskou teologickou fakultu je akademická univerzitní půda právě tím úrodným a přirozeným prostředím, k němuž intuitivně inklinovala a kam vlastně (byť nucena ke klopytávkám a vynuceným zastávkám) vždy směřovala. Neboť kde jinde a lépe než v tomto svobodném a kreativním prostředí by mohla naplňovat tradiční ideu Církve československé husitské, která v duchu modernistické díky požaduje, aby vysokoškolské teologické vzdělání bylo propojeno s dobovým vědeckým poznáním a v užitečné synergii docházelo k jejich vzájemnému obohacování a rozvoji. A kdo jiný to mohl dát

Dokončení na str. 4

Křest - zážitek na celý život

Dříve bylo v naší církvi nejvíce lidí pokřtěno už v dětství, dnes přibývá těch, kteří se rozhodli přijmout svátost křtu až v dospělém věku. Právě na ně myslí mnoho duchovních, když se snaží, aby začátek nového života takového křtěnce byl skutečně nesmazatelným zážitkem. Většinou se omezí na shánění opravdu pěkné křestní svíce nebo na pěvecký sbor, který takovou událost významně obohatí. Vyšehradská farářka Marika Paulíková na to šla jinak. Když se absolvent HITSu Jan Rydlo rozhodl přijmout svátost křtu, připravila mu opravdovou celodenní slavnost. Program začal už v půl páté ráno, kdy se křtěncovi nejvěrnější sešli před farou a pak společně odešli na památný Vyšehrad do středu louky mezi sochy a vyšehradskou katedrálu. Zde byla na programu duchovní kontemplace Jehošua/Sálóm a dvacetiminutová kontemplace ticha (vnímání přítomnosti, mlčení). V půl šesté ráno společně zapálili hranici jako vzpomínku na odkaz Mistra Jana Husa a očekávali úsvit. Po východu slunce následovala společná modlitba jednoty za Svatou zemi a ostatní nepřítomné a společná bohatá snídaně. Svátost křtu Jan Rydlo přijal tak, jak je u nás zvykem – v rámci liturgie. V průběhu bohoslužeb se vytratil do farní kanceláře a po chvíli se vrátil v bílém rouchu. Účastníci bohoslužeb se pak společně odebrali do přízemí ke vchodu sborového domu, kde stálo připravené dubové baptisterium, do kterého křtěnec usedl. Jeho kmotr, českobratrský evangelík, který ve sboru slouží jako varhaník, převzal křestní svíce a pak Jana Rydla polila notnou dávkou vína sestra Hana Tonzarová, kterou sestra farářka ke slavnostnímu aktu přizvala. Bohoslužbou však slavnost zdaleka neskončila. Následovalo samozřejmě pohostění přátel a odpolední fakultativní program, který zahrnoval návštěvu vyšehradských kasemat a procházku celým areálem s rotundou, kostelem, zahradami, purkrabstvím... Po návratu na faru vyslechli oratorium a až do tři čtvrtě na osm následovala disputace (volné sdílení), video / foto z tvorby baptisteria, ze svatby křtěnce v roce 1986, sdělení Cyrila a Metoděje (986), Čtyři pražské články, hledání české identity... Po Kompletáři a požehnání duchovního následoval zpěv společné Kristovy modlitby: "Zůstaňte a bděte se mnou, zůstaňte a bděte". Jan Rydlo na tento křestní den jistě nezapomene stejně jako všichni, kdo byli tento den přítomni.

(mt)

Z kazatelského plánu

23. NEDĚLE PO HODU BOŽÍM SVATODUŠNÍM

„Dnes přišlo spasení do tohoto domu.“

L 19,9

První čtení Písma: Mdr 11,22–12,2

Tužby:

2. Aby nikdo z nás neodmítal příležitost k setkání s Ježíšem Kristem v jeho církvi, aby pak jen jemu v každém dni mohl správně a věrně sloužit, modleme se k Hospodinu.

3. Abychom ve svých dnech byli zbaveni všeho, co by nám bránilo následovat Krista a plnit jím dané apoštolské poslání, modleme se k Hospodinu.

Modlitba:

Hospodine! Tvoje království je království všech věků, tvoje vláda přecháá všech pokolení. Ve všech svých slovech jsi věrný a svatý ve svých skutcích. Proto chceme tebe vyvyšovat, Bože náš a Králi, tvému jménu dobrořečit na věky. (Srv. Ž 145,13)

Proto prosíme: I k nám promlouvej svým mocným a přetvářejícím Slovem v Pánu Ježíši Kristu, který na věky žije a králuje s tebou, naším nebeským Otcem, v moci Ducha svatého. Amen.

Druhé čtení Písma: 2 Te 1,11–2,2

Evangelium: L 19,1–10

Čtení Písma k obětování: Ž 145,14–16

K požehnání:

Hospodine, Pane, naše spásu. Kéž ti vzdají chválu veškeré tvé skutky, kéž ti tvoji věrní dobrořečí, ať hovoří o tvém slavném králování, ať promluví o tvé bohatýrské síle, aby lidem uváděli ve známost tvé bohatýrské činy a slávu a důstojnost království tvého. Tvoje království je království všech věků, tvoje vláda přecháá všechna pokolení. Pane, naše spásu! Hospodine, Bože náš! Spravedliví žijí na věky. Jejich odměna je u tebe. (Srv. Ž 145,10–13) Hospodine, děkujeme za setkání s tebou ve tvém Synu a našem Pánu Ježíši Kristu, který nás potěšil svým Slovem a posílil chlebem života věčného a kalichem spásy. Pokorně tě, Pane, prosíme: Ved' nás stále a ukazuj nám pravou cestu k životu, protože jen s tebou a u tebe je hojná radost. Požehnej nám, aby celý náš život byl naplněn tvou láskou. Na věky bud' vyvyšeno tvé jméno v Ježíši Kristu, tvém nejmilejším Synu, který k nám přišel v Duchu svatém, aby nás i svět spasil. Amen. Aleluja!

Vhodné písně: 113 nebo 119, 48, 170 nebo 173

RUDOLF MEDEK: HUSITSTVÍ V BOHOSLUŽBĚ, UČENÍ A ŽIVOTĚ CÍRKVE ČESKOSLOVENSKÉ HUSITSKÉ 13

Pokračování z minulého čísla

K charakteristice husitského pojetí církve patří i myšlenka vyvolení. Husité se považují za vyvolené nástroj Boží, aby přivedli církev na lepší cesty a připravili ji k novému příchodu Páně a jeho království na zemi (eschatologické zaměření husitského pojetí církve). Tato myšlenka vyvolení se v CČSH objevuje jako myšlenka zvláštního poslání CČSH. Je v ní od počátku neobyčejně živá a vytrvale se ozývá z přerozmanitých projevů o zvláštních úkolech, obdarování a poslání CČSH. I pro CČSH je toto živé vědomí zvláštního poslání CČSH rysem přímo charakteristickým. Bylo vloženo do samé definice CČSH, která po dlouhá léta stála v čele církevní ústavy: „Církev československou tvoří křesťané, kteří usilují naplnit současně snažení mravní i poznání vědecké duchem Kristovým, jak se zachoval v Písmu a v podání starokřesťanském i jak dochován jest národu československému hnutím husitským a českobratrským, živelně se kdysi rozvinuvším v zemi České, Moravskoslezské i Slovenské.“ Základy víry CČSH mluví podobně: „Pán Bůh svou církev vyvolil a povolal k tomu, aby byla jeho lidem zvláštním, aby v moci Ducha svatého hlásala evangelium a pokorně zápasila o Boží čest a slávu, o pokoj, pravdu a spravedlnost Božího království ve světě a tak zachraňovala hříšníky k životu věčnému. Každá církev může přispět k duchovnímu bohatství jedné Boží církve svým zvláštním důrazem na některou stránku života Boží církve v ostatních církvích opomíjenou. O CČSH věříme, že vznikla z Boží vůle a milosti, aby skrze ni do jedné, svaté a obecné církve Boží byli přivedeni mnozí, kteří by jinak zůstali ztraceni v nevěře a beznaději a aby usilovala o Boží církev bez poskvrny a vrásky“ (teze 36.30.42).

I náš pohled je přitom eschatologicky upřen k přicházejícímu království

Nad Písmem

AŽ SE VŠEM STANE

L 19,1-10; 2 Te 1,11-2,2

J sme na prahu svátků zesnulých. Budeme o svých nezapomenutelných mluvit v minulém čase: „Ty vole, to bych neudělal, co děda s babičkou, jak šli do koncentráku na smrt pro skrývání jakéhosi Žida.“ „Vlád' a byl charakter. Statečný učitel. Když Jirkovi Rezků nechtěli dát komančové doporučení na školu, že byl synem kulaka, vzal si to za své Vlád' a chlapec sice opožděně, ale na školu se dostal.“ „Růža byla žena velkého srdce. Ke svým čtyřem dětem si přibrala dvojčata Milady, když ji zavřeli za pašování náboženské literatury.“ (Dosaďte si další nebo jiné příběhy.)

Tito lidé učinili existenciální rozhodnutí pro své bližní i pro sebe. Nejen ti, kteří mají smysl pro zásadové jednání a patřičně je oceňují, ale jistě i sám Bůh takové jednání vysoko hodnotí.

Také o velikém boháči, vrchním celníku Zacheovi, se mluví v minulém čase po mnohá staletí. Byl muž jmé-

Božimu. „Boží církev je Kristovou obětí vykopeným lidem Božího království, které přišlo skryté v Ježíši Kristu a které v plnosti a slávě bude údělem Boží církve“ (Základy víry CČSH, teze 37).

Pro CČSH je charakteristické zachování kněžského úřadu v církvi. Církev československá husitská se tím výrazně liší od našich domácích evangelických církví, které kněžský úřad nemají.

Zachování kněžského úřadu v CČSH je opět dědictví po husitech. Živé vědomí obecného kněžství lidu Kristova v husitské církvi nevedlo u nich ani u nás ke zrušení kněžského úřadu a svátosti svěcení kněžstva, jak se stalo ve většině reformačních církví. Podle M. Jana Husa ke kněžství Kristovu jsou povolání všichni věřící křesťané, ale to neznamená, že by nemělo být zvláštního řádu kněžského a laického. Oba ty řády jsou z Božího ustanovení a Hus ve výkladu Písne Šalomounovy o nich říká: „Dva synové Izákovi znamenají dva řády neb dvojí lid v církvi svaté, totiž kněžský, který je přizpůsoben k božským obětím, a laický, který je od toho vzdálen. Neboť ten dvojí lid tělesný a duchovní znamená: tělesný, jako větší v počtu, má být poddán duchovnímu, který je menší v počtu.“ Taková byla i nauka římskokatolická, ale Hus na tomto základě vyslovil názor, který byl dosahu vpravdě revolučního: Že po vzoru prvotní církve není co do svátostné moci rozdíl mezi knězem a biskupem. Papež, biskup nebo poslední kněz na vesnici (plebán), všichni jsou si po této stránce rovni a v duchovenském stavu není více stupňů než jenom řád kněží a jáhnů. Kdyby chtěl přesto někdo lišit řád kněží a biskupů, pak podle M. Jana Husa je mezi nimi jen ten rozdíl, že biskupové a papežové bohatstvím vynikají nad jiné kněze.

Jako není rozdíl mezi knězem a biskupem, tak není podle Husa rozdíl

ani mezi biskupem a papežem. Papež se začal lišit od spolubiskupů ne z vůle Boží, ale z vůle římského císaře Konstantina Velikého a je proto náměstkem ne Kristovým, ale císařovým. Hus neuznává primát římského papeže a poslušnost (sukcesi) tohoto primátu na jeho zákonné zástupce a dovozuje, že ani Petr nebyl hlavou apoštolské církve. Každý z učedníků měl svůj apoštolát přímo od Krista a ne až od Pavla. To je zejména patrné na apoštolátu Pavlově, který byl na Petrovi nezávislý. Petr také nikdy nespravoval církev celou, ale byl podle Husa nejprve biskupem v Antiochii a potom v Římě. Před ostatními apoštolů žádnou přednost neměl. Je možno snad připustit, že nad ostatní apoštolů vynikal vírou, pokorou a láskou, ale v tom smyslu je možno ho nazvat jen pohlavárem (capitaneus) církve, ale nikdy ne hlavou (caput) církve. Tou byl a je vždy jen Kristus (O církvi, kap. 7,9,15 – též „Adversus skriptu Stanislav de Znojma“ a „Ad scriptu M. Stephani Páleč“).

Tyto názory Husovy převzali a prohloubili husité a s nimi je převzala a prohloubila i CČSH. Také pro její pojetí kněžského úřadu v církvi je základní skutečností, že ke kněžství Kristovu je povolána celá církev (tzv. princip všeobecného kněžství lidu Kristova) a že zvláštní úřad kněžský vzniká tím, že z důvodů vnitřní potřeby některé zvláštní služby, které z tohoto všeobecného kněžství vyplývají, církev přenáší na osoby zvláště k tomu způsobilé. Její kněžské poslání tím nepřestává, ale naopak, tou zvláštní kněžskou službou je zajišťováno. „Kněžství Boží církve záleží v milosti vyvolení k obětímu obecenství v jediné pravé oběti Ježíše Krista a tak i k účasti věčného života v Ježíši Kristu vzkříšeném a oslaveném, i v poslání zvěstovat spásu všem lidem.

Pokračování příště

Kristus pro nás získal svou výkupnou obětí. Pak jsem způsobilý odevzdat se Bohu se vším, co mám, k dobrému svému i jiných.

Stojíme na prahu svátků zesnulých. Kdo z nich uslyšel ještě v čase nám daném: „Dnes přišlo spasení do tohoto domu,“ je za vodou, totiž tam, kde budou všichni spaseni kolem Pána Ježíše. Ti, kteří prožili ono rozhodující DNES. Zítřka být nemusí, ale tím se nestrašme. Dnes je den spasení.

„Proto se za vás stále modlíme, aby vás náš Bůh učinil hodnými svého povolání,“ jako učinil se Zacheem. Povolal a učinil hodným svého povolání. A pak následuje celoživotní dílo víry v církvi, v rodině, ve společnosti. Amen.

Stanislav Jurek

Pane,
ať se to všem
stane.

Projev děkana prof. Jana Blahoslava Láška

Pokračování ze str. 1
jetí z mnoha stran (i ze strany státu) svoji životaschopnost.

Duchovní se systematicky vzdělávali od roku 1935 na Husově československé evangelické bohoslovecké fakultě, zřízené českými evangeliky již v r. 1919. V roce 1935 zde vznikla pro Církev československou samostatná sekce. Na této společné fakultě získala řada teologů ČČS doktoráty a po válce i habilitace. Posledním děkanem této společné fakulty byl před reformou z r. 1950 renomovaný bibliista patriarcha prof. dr. František Kovář.

Fakulta byla v roce 1950 rozdělena na Komenského evangelickou bohosloveckou fakultu (pro ČCE a ostatní menší evangelické církve) a na Husovu československou bohosloveckou fakultu pro ČČS podle konfesního principu. Církev československá měla tedy svoji samostatnou vysokou školu, čímž se naplnilo její dlouholeté úsilí, avšak pod kontrolou, kterou si nepřála a ani ji nečekala.

Fakulta při svém vzniku sídlila v Konviktské ulici a od r. 1953 byla přestěhována do budovy ústředí církve v Dejvicích, kde byl ostatně již od r. 1927 seminář, ve kterém její bohoslovci bydleli – ať už studovali do r. 1950 kdekoliv. Není třeba připomínat, že čtyři patra, která jí byla vydělena (včetně internátu), zdaleka nestačila k její zdárné práci.

Při svém vzniku v r. 1950 měla fakulta šest kateder: systematické teologie, biblické teologie, praktické teologie, církevní sociální teologie, církevních dějin a do roku 1968 také poněkud kuriózní katedru pro praktické otázky lidové demokracie.

Bude třeba napsat podrobné dějiny této fakulty, která dnes patří již dávno minulosti. Přes velkou nepřítelnu byla nejen skvělou teologickou dílnou své církve a její profesori formovali po celá desetiletí duchovní profil ČČS(H), ale některými svými vědeckými výkony daleko přesáhla vlastní konfesní obzor. Dokonce se pokusila v příznivých dobách (zejména kolem roku 1968) navázat dialog i se sekulární vědou. Známé jsou dialogy mezi křesťany a marxisty, kde se jako dialogický partner prof. Machovce za fakultu účastnil významný systematický teolog profesor Zdeněk Trtík (1914 – 1983). Ten také rozhodující měrou ovlivnil ideové směřování ČČSH a byl autorem jejího základního věroučného dokumentu „Základy víry“. František Kovář sice na nové fakultě také krátce působil, ale vzhledem k funkci patriarchy to bylo působení značně omezené. Profesori Nového zákona Jindřich Mánek (1912 – 1977) a Zdeněk Sázava (1931) se spolu s profesorem Starého zákona Vladimírem Kubáčem (1929 – 1993) podíleli pak od 60. let na českém ekumenickém překladu Písma svatého. Široce ekumenicky otevřený profesor praktické teologie Otto Rutrlé (1908 – 1978) musel z fakulty odejít vzhledem k vážnému onemocnění v roce 1961. V jeho ekumenické činnosti i v praktické službě pro církev na této katedře pak pokračoval profesor Milan Salajka (naroz. 1928), autor celé řady publikací. Od konce sedmdesátých let 20. století zde působila také profesorka Jiřina Kubíková (naroz. 1930). Sociální práce měla pro Církev česko-

slovenskou velký význam a neméně pozoruhodná je činnost katedry sociální teologie HČBF vedená profesorem Hníkem do roku 1956, kterého vystřídala A. Ebertová (1923 – 2009). Profesor Hník, za války blízký spolupracovník E. Beneše v Londýně, z fakulty odešel a po krátkém působení jako biskup zemřel usmýkán politickými okolnostmi a jednáním, na které nebyl zvyklý. V univerzitním kontextu je možná zajímavé zmínit, že za války byl spoluorganizátorem promoci českých mediků v Oxfordu v r. 1943.

Zcela zvláštní postavení v dějinách fakulty zaujímá katedra církevních dějin, jejímž představením byl profesor Miloslav Kaňák (1917 – 1984). Kaňák měl velké nadání prezentovat populární formou členům církve nejen kapitoly české reformační minulosti, ale také předdějiny a dějiny vlastní církve. Desítkami svých knih a článků pomáhal udržovat v Církvi československé dobrou úroveň vzdělanosti.

Statistiky o počtech studentů samostatné HBČF zveřejnil v roce 1987 – tedy na praktickém konci její existence – tehdejší děkan profesor M. Salajka. Jejich hlubší analýza, jakož i analýza formálního průběhu studia na této fakultě čeká ještě na svého zpracovatele. Na fakultě do roku 1990 bylo imatrikulováno přes 400 posluchačů, z nichž přes 200 své studium dokončilo.

Pozoruhodná – přes všechny restriktce, kdy se minulý režim vymlouval na nedostatek papíru – byla i publikační činnost profesorů HČBF. Vyšlo kolem 70 skript a kolem 50 knižních publikací, což je vzhledem k malému počtu profesorů, zde působících, výkon úctyhodný. Některé knihy vyšly i v překladech v zahraničí.

Od padesátých let až do svého konce měla fakulta možnost přijímat ke studiu i posluchače bez maturity, kteří před tím absolvovali její roční či dvouletý přípravný kurz. Podobné přípravné kurzy byly i na jiných vysokých školách avšak přirozeně se neosvědčily. Přípravka Husovy fakulty však umožnila těm kandidátům, kteří nebyli z politických důvodů připuštěni ke studiu na středních školách (např. děti z farářských rodin), aby získali teologické vzdělání. Mnoho těchto absolventů se v církevních službách – po úspěšném absolutoriu fakulty – plně osvědčilo.

HČBF měla také promoční právo. Vládní nařízení z roku 1950 umožňovalo také tříletou aspiranturu, která však byla realizována až v po-sledním desetiletí její existence. V letech 1950 až 1990 udělila fakulta 30 doktorátů, z toho 7 čestných. Disertace zde obhájené měly zpravidla velmi dobrou úroveň a lze jen litovat, že nebyly všechny řádně publikovány. Již počet promoci naznačuje, že nebylo možno v důsledku nepříznivých politických okolností vychovat dostatečnou měrou odborný vědecký dorost. Tato skutečnost se velmi citelně projevila zejména po inkorporaci fakulty do Univerzity Karlovy v roce 1990. I když na fakultě studovala řada studentů, zejména v době normalizace jejich počet neustále klesal. Jedna věc byla velmi pozitivní: úzké spojení bohosloveckého internátu se životem fakulty.

Většina studentů musela povinně projít bohosloveckou výchovou, což se velmi kladně projevilo později v jejich praxi. Nutno připomenout, že na HČBF museli všichni studovat se státním souhlasem, který udílely orgány komunistického státu. Všichni také byli předurčení pro duchovenské povolání. Přes různá omezení, která zde existovala, si fakulta vybudovala prostřednictvím svých učitelů široké mezinárodní styky a dosáhla na mezinárodním poli uznání své práce.

Doba tzv. normalizace byla dobou únavy církve i společnosti a podepsala se velmi negativně i v práci fakulty. Těsně před obratem v r. 1989 se fakulta potýkala s nedostatkem studentů i nových pedagogů. Státní úřady byly již otevřenější, avšak připravených odborníků bylo velmi málo.

Podzim r. 1989 byl bouřlivý i na HČBF. Její studentí (a někteří pedagogové) se účastnili demonstrací i stávek. Pociťovali to, co jim bylo po léta odíráno – pocit sounáležitosti s českou akademickou obcí i českou společností vůbec. Patřili proto mezi iniciátory inkorporace této fakulty do Karlovy univerzity a tato role byla pro ně zcela přirozená. Novým děkanem fakulty se v lednu stal systematický teolog, nástupce prof. Trtíka na katedře prof. Zdeněk Kučera (1930), který posléze převedl fakultu do Karlovy univerzity. Byl posledním děkanem HČBF a prvním děkanem fakulty inkorporované.

Profesor Kučera také formuloval novou, otevřenou koncepci bohosloveckého vzdělávání: teologická fakulta má vychovávat nejen budoucí duchovní, ale také učitele, sociální pracovníky a další profese. V obzoru ČČSH je to určitá retrospektiva směrem k původním holistickým modernistickým modelům a k tomu, o co ČČS(H) od počátku své existence usilovala: naplnit současné poznání vědecké a úsilí mravní duchem Kristovým! Model postupně převzaly i ostatní teologické fakulty u nás, i když kroky pro některé z nich byly zpočátku váhavé.

Současná Husitská teologická fakulta Univerzity Karlovy je podle zákona č. 163/1990 Sb. o bohosloveckých fakultách nesporně právní nástupkyní Husovy československé bohoslovecké fakulty v Praze. Na její duchovní dědictví navazuje i fakticky, včetně ekumenického rozměru. Na „staré“ fakultě studovali vedle bohoslovců ČČS(H) i unitaři a starokatolíci (v míře značně omezené, starokatolíci od roku 1967). Na současné fakultě je vedle jednooborového studia husitské teologie možno studovat také teologii pravoslavnou a starokatolickou, které jsou důsledně odděleny a vedeny jako samostatné obory. Studium pravoslavné teologie je novum a přesto Ústav východního křesťanství si získal odborně již dobrou pověst.

Velmi přitažlivé a ojedinělé je studium judaistiky, které je hojně navštěvováno. To je také nové. Fakulta důsledně dbá o konfesní toleranci a judaisty vítá: tím pěstuje oba výrazné náboženské proudy evropské i české kultury – křesťanství a židovství. Máme dobré styky s renomovanými judaistickými pracovišti v zahraničí, které se rychle rozvíjejí.

Významná je možnost kombinace

Listopad

Vzpomínka k památce zesnulých

*Listí zlatné – mění se do duhy
a stromy – ztrácí svůj šat
krůček za krůčkem a den za dnem
čas ukrajuje svůj díl...
i přichází ten dušičkový čas
– 2. listopad*

*Čas rozjímání a vzpomínání
Čas zrození a odcházení
A odevzdání se do rukou
BOŽÍCH*

*Tak jak slunce ráno vychází
a svými kouzelnými paprsky
zahřívá nás
tak i soumrak a večer přichází
slunce za obzor zapadá
i čas loučení nastává nám*

*Když jedna hvězdička na nebi
přibude
to prý člověk narodí se
když pak druhá pohasne a z nebe
ztratí se?
to z cesty života jedna duše
k PÁNU odejde*

*Tehdy čas na chvíli zastaví se,
srdce zachvěje se
a už jen horká slza a vřelý dík
stékají na chladnou líc*

*A pak? Už jen pouhá cestička
na hřbitov zůstává jen...*

*Často tam chodívám, světélko
rozžihám
s úctou tam stojím – a už jen
vzpomínám...
v DUCHU svém děkuji – za život,
za lásku
vychování
každý však kdo ve svém srdci víru
v BOHA má
ten nikdy si nezoufá
necht' věčné světlo všem věrným
jim u TEBE PANE
plane a vzpomínka na ně necht'
nikdy neuhasne*

*A jedenkrát? Až i nám BŮH
pokyne
a JEHO VŮLE stane se
pak každý z nás zúročí plody
víry své
a skutky své u TEBE OTČE NÁŠ
V NEBESÍCH
AMEN*

*Báseň sestry Marie Přecechtělové
z Přemyslovců,
důchodkyně*

teologických oborů s filosofií, religionistikou, příp. psychosociálními studii. Nejnověji (od r. 2009) se fakulta zaměřuje také na přípravu odborníků na poli sociální a charitativní práce. Studium některých teologických oborů je také možno kombinovat se studiem určitých oborů na pedagogické a filozofické fakultě UK – to je splnění velkého snu, který ČČSH doprovázel od doby jejího vzniku.

HTF připravuje rovněž učitele, kteří v nadkonfesním pohledu vyučují náboženství, filosofií a etiku. Teprve budoucnost prověří, jak byl prozíravý tento krok! Ve spolupráci s Vyšší odbornou školou je tu možnost studovat též sociální pedagogiku. Široká ekumenická otevřenost je dána nejen různou konfesní příslušností studentů, ale také učitelů. Přes tuto otevřenost je fakulta stále základně spojena i nadále s teologickým myšlením ČČSH. Fakulta je vedle Evangelické teologické fakulty a Katolické teologické fakulty nedílnou součástí Univerzity Karlovy. S univerzitou prošla za poslední dvě dekády překotným vývojem. Narodil od HČBF je výuka a výchova (jak vyplývá z příslušných zákonů) oddělena, studenti, kteří se připravují na duchovenské povolání, mohou bydlet v koleji, spravované církví. Jsem velmi rád, že se po letech hledání a váhání podařilo vyřešit tento problém a jsem přesvědčen, že řešení, které jsme našli, se v budoucnosti osvědčí.

Fakulta převzala od ČČSH v r. 1991 publikování Theologické revue, která se stala odborným časopisem, požívajícím v odborné veřejnosti zasloužený respekt. Vědecká činnost fakulty je velmi rozsáhlá, v její edici Pontes Pragenses vyšlo od r. 1997 57 publikací, v další edici Deus et Gentes zatím 17 svazků a 9 se připravuje. Vycházejí vědecké monografické práce o významných osobnostech ČČSH i o myšlenkových proudech s ČČSH spojených. Na fakultě byly realizovány dva výzkumné záměry, zabývající se problematikou, spojenou s ČČSH,

o nichž jsme ostatně slyšeli. V doktorském studiu oborů husitská teologie a judaistika vznikají disertace, přesahující konfesní i národní rozměry. Většina těchto disertací je průběžně publikována.

V současné době fakultu tvoří 10 kateder a ústavů: Katedra systematické teologie, teologické etiky a teologické filozofie (ved. doc. Vogel), Katedra bibliistiky (ved. dr. Beneš), Katedra církevních dějin a práva (ved. prof. Lášek), Katedra filozofie (ved. prof. A. Hogenová), Katedra religionistiky (ved. doc. Vojtíšek), Katedra učitelství (ved. M. Váňová), Katedra psychosociálních věd a etiky (ved. prof. B. Krahlucová), Ústav východního křesťanství (ved. doc. Vopatrný) a Ústav židovských studií (ved. doc. B. Nosek). Stejně jako ostatní fakulty Univerzity Karlovy má i HTF rozsáhlé mezinárodní kontakty, které ovšem kontinuálně většinou navázaly na vědeckou mezinárodní spolupráci HČBF. V rámci programu Erasmus studují desítky studentů HTF různé obory na univerzitách v EU a v poslední době dochází i k zájmu ze zahraničí o studium u nás. Vědecké styky máme ovšem i s pracovišti mimo EU. Vedle zmíněných pracovišť judaistických jsou to i špičková pracoviště pravoslavná, především ve východních zemích.

Pokud jde o vztah k ČČSH, je třeba konstatovat, že i v proměnách času je fakulta školou, vycházející základně z myšlenkového dědictví této církve. Fakultním heslem je: Dokončit českou reformaci, tedy pěstovat toto dědictví ve vztahu k církvi a společnosti. Zde je skutečně případné biblické slovo: Žeň je bohatá, dělníků je málo.

Velká symposia, která jsme pořádali o Komenském a Husovi v zahraničí (1992, 1993 – Bayreuth), znamenala inventuru a jistý přelom v bádání. A s nastávajícím Husovým výročím v r. 2015 se budeme Husovské problematice také intenzivně věnovat. Byl bych ovšem nerad, aby má slova byla chá-

Dokončení na str. 4

ZPRÁVY

K Vánocům z Nazaretu

Nazaret, diakonické zařízení naší církve v Borovanech a v Trhových Svinech připravuje znovu nástěnný kalendář. Tentokrát nás bude prová-

zet klasickým dílem české literatury – Babičkou Boženy Němcové. Rádi bychom i v naší lehce chaotické době připomněli tuhle vzácnou knihu. Výtvarná část kalendáře vznikla opět v naší dílně a to za použití ručně vyráběného papíru. Kalendářem prováží úryvky z knihy a nechybí ani obál-

ka s překvapením na závěr roku. Kalendář bude stát opět 150 Kč a je možno jej zaslat poštou.

Objednávky na tel.: 603175004 nebo 736711253 popřípadě emailem nazar@dilna@centrum.cz.

Stejně tak je možno objednat naše vánoční pohledy, které v průběhu let vznikaly různou technikou – malováním, za použití textilu či ručního papíru a nyní kombinací skla a drátování.

Tyto i další výrobky je možno rovněž nakoupit v našem e-shopu na adrese: www.nazaret.cz. Děkujeme za váš případný zájem a tento způsob pomoci našemu zařízení.

Karel Filip
ředitel střediska

Projev rektora prof. Václava Hampla

Dokončení ze str. 1
lépe a výmluvněji najevo v oněch přelomových listopadových dnech roku 1989 než její studenti, kteří po téhle inkorporaci do univerzitní akademické obce nepřeslechmutelně volali a také se jí zaslouženě dočkali.

Fakulta, které v šedivých a ponurých normalizačních letech začínali pomalu chybět zaujatí posluchači, zapálení pedagogové, ale možná i chuť a motivace alespoň se pokusit vymanit z nalajnovaných koridorů, se neuvěřitelně proměnila. To, co pokládám za jeden z klíčových momentů a jakousi přidanou hodnotu tohoto přechodu, je fakt, že má i dnes svoji obsahovou kontinuitu plynoucí z toho, že (zejména díky porevolučnímu děkanovi prof. Zdeňku Kučerovi) byla Husitskou teologickou fakultou formulována, ale především dále rozvíjena koncepce tzv. „otevřeného bohosloveckého vzdělávání“. To znamená takového typu teologického vzdělávání, jež na univerzitu nepochybnitelně patří, neboť má zřetelné rysy svobodné a otevřené univerzitní vzdělanosti, vzdálené rigidním postulátům a premisám, ale naopak akcentující svoji otevřenou akademickou soundáležitost, nebránící se interdisciplinarity a reflektující i kontext své širší společenské odpovědnosti.

Modelovým příkladem tohoto přístupu je originální skloubení husitské teologie a psychosociálních studií generující odborníky pro oblast sociálních a psychologických služeb, kteří poskytují speciální servis a spirituální pomoc lidem v tísní, lidem nemocným, handicapovaným či drogově závislým. V tomto případě byla idea „otev-

řeného bohosloveckého vzdělávání“ naplněna obsahem vsutku užitečným, humánním a bohubilým.

Je nesporné, že Husitská teologická fakulta dnes zaujímá na Univerzitě Karlově místo důstojné a nepřehlédnutelné a to i díky své kreativité a obohacující ekumenické otevřenosti, procházející napříč jejím spektrem. Její otevřený, nadkonfesi charakter z ní dnes činí školu, která má partnery nejen uvnitř univerzity (zejména PedF a FF), ale i na radě zahraničních univerzit.

Pojďme jí k jejím narozeninám popřát jen všechno dobré a s vděčnou nostalgií si připomeňme Zákon č. 163/1990 Sb. o bohosloveckých fakultách ze dne 3. května 1990, který ji přivedl na Univerzitu Karlovu. Byl to dobrý, prospěšný a užitečný zákon – a Husitská teologická fakulta je dobrou, prospěšnou a užitečnou fakultou této univerzity. A také jí popřejme další svobodnou cestu tou mnohdy stravující, ale především lákavou a vždy obohacující univerzitní vzdělávací a vědeckou krajinou, lemovanou úspěchy a originálními projekty, dychtivými studenty a kreativními vědci a učiteli. Přejme jí, aby se nikdy nevrátila doba, kdy povinnou součástí učebních osnov teologických fakult byl marxismus-leninismus, víra byla pokládána za opium lidstva a ateismus byl jediným povoleným vědeckým světovým názorem. Přejme si, dámy a pánové, aby tu s námi byla Husitská teologická fakulta svobodná, otevřená a nezávislá tak jako celá naše univerzita.

QUOD BONUM, FELIX, FAUSTUM,
FORTUNATUMQUE EVENIAT

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

ZACHEUS

Jistě, děti, znáte příběh o Zacheovi. Máme ho i na našem obrázku. Najdete mezi jeho dvěma verzemi pět rozdílů?

(Řešení z minulého čísla: Víra)

Jana Krajčířiková

Roční předplatné na rok 2010 činí 364 Kč.
Číslo účtu pro placení předplatného:
43-3856220207/0100

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčířiková, dr. Klára Břeňová, Mgr. Ervín Kukuczka, Petra Štěpánová, tel.: 220398107, mail: cesky.zapas@csh.cz

Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9

ZEKUMENY

OBAMOVA RODINA SE ZÚČASTNILA BOHOSLUŽBY V EPISKOPÁLNÍ CÍRKVI

Barack Obama se svou manželkou Michelle a jejich dcery Malia a Sasha přešli Lafayette Square, součást komplexu Bílého domu, aby se zúčastnili hodinové bohoslužby v blízkém sboru Episkopální církve. Bylo to poprvé po několika měsících, co se Obamovi zúčastnili veřejné bohoslužby.

Rev. Dr. Luis Leon kázal to ráno o podobnosti o nepoctivém správci. „Ježíš nechválí toho člověka za to, že je nepoctivý, ale za to, že je mazaný,“ řekl. Při vysvětlování tohoto podobnosti reverend Leon pokračoval: „Ježíš nás vyzývá, abychom přemýšleli o mazanosti, protože jsme povoláni, abychom své životy žili za hranicemi omezení našeho okolí.“ „Život má svá omezení a vy máte možnost si vybrat, jak budete následovat Krista,“ kázal. „Pokud v tom, jak žijete, není žádná změna, měli byste se sami sebe zeptat: 'Rozhodl jsem se vůbec Krista následovat nebo ne?'“ zdůraznil. „Myslím, že nejpřírodnější věc, kterou můžeme udělat, když se rozhodneme následovat Krista, je toto: odevzdat se Bohu a zmrtnýchvstalému Kristu tolik, kolik to jen jde. Když se rozhodnete následovat Krista, zavazujete se také růst ve víře a nezůstávat jen na jednom místě.“

Návštěva Obamových ve sboru se konala měsíc poté, co byly zveřejněny výsledky průzkumu, které ukazovaly, že stále méně Američanů věří, že prezident je křesťan. Pew Forum o Náboženství a veřejném životě zjistilo, že pouze 34 %, oproti 48 % z loňského roku, lidí říká, že Obama je křesťan. 18 % Američanů věří, že Obama je muslim, počet těchto lidí vzrostl od loňska o 7 %. Vyznání prezidenta Obamy nezná 43 % dotazovaných. Po vydání výsledků tohoto průzkumu Bílý dům a několik pastorů včetně Joela Huntera z Longwoodu na Floridě ujistí ovali veřejnost, že prezident je odevzdaný Kristu.

I po více než roce v úřadu prezidenta se Barack Obama nerozhodl připojit ke konkrétnímu církevnímu shromáždění. Řekl, že nechce působit rušivě v daném městě nebo shromáždění. Se svou rodinou navštívil několik místních sborů během příležitostí, jako jsou Velikonoce, a několikrát se objevil v Evergreen Chapel v Camp David, které je blízko letního prezidentského sídla ve Frederick Country v Marylandu.

The Christian Post

Projev děkana prof. J. B. Láška

Dokončení ze str. 3
pána jen úzce ve vztahu k bádání. Jde o službu celé společnosti, o to, jak se ze všech sil snažit o příspěvi k tomu, aby náš veřejný a sociální život byl skutečně humánní, aby nejlepší ideje české náboženské tradice promlouvaly do naší přítomnosti a korigovaly v okamžicích, které jsou kritické. CČSH by si měla stále znovu připomínat, že vedle kultivované zbožnosti našich sborů to byla i nadstandardní úroveň vzdělanosti, která jí pomohla přejít přes těžké období let 1948 - 1989. A i dnes je fakulta dílnou, bez které se neobejde.

Význam, jaký má pro fakultu univerzitní společenství, bude brzy zhodnocen na zvláštním setkání, které bude v listopadu uspořádáno k 20. výročí inkorporace tří teologických fakult do UK.

Jak víte, naše fakulta nemá ještě spolek přátel a absolventů. Chtěl bych ještě za tohoto svého děkanátu dát impuls k tomu, aby byl založen. Důvod je jasný: aby docházelo k setkávání různých generací, k dialogu, který je předpokladem dalšího rozvoje i dalšího růstu myšlenkového. Jsou zde mezi námi - i když už v malém počtu - ti, kteří jako studenti byli účastníky památného shromáždění před 60 lety. Mají co říci mladé generaci, ale i ti dnešní studenti mají co říci těm dříve narozeným. Tato generační diskuse - živě prožívaná - odbourává generační nedůvěru a je hybnou silou dalšího teologického bádání. K diskusi s myšlenkami minulých generací dochází na stránkách publikací, ale to je málo. Teologie je věda, která stojí

na Slově. Osobně sdílené poznatky mají cenu zlata.

Je zde ještě jedno téma, kterého se chci alespoň krátce dotknout. Tím je činnost učitelů fakulty pro veřejnost. Patří k dobrým tradicím české vědy, že profesori konají veřejné přednášky, kde prezentují výsledky, ke kterým ve svém bádání dospěli. I naše fakulta tuto činnost - i v dobách velmi těžkých - věrně konala. V této činnosti pokračujeme a považujeme ji v současném mravním stavu za velmi významnou. Nemůže být prosperity EU ani naší země bez revoluce myslí a srdcí, bez tvořivých návratů k naší tradici křesťanské i židovské!

Děkuji vám všem, že jste přišli, abychom zhodnotili věci minulé a vyzbrojili se pro zápasy budoucí. Svě přemýšlování o naší dokonalosti či nedokonalosti křesťanské chci ukončit citátem toho, který neváhal následovat důsledně hlasu svého svědomí až na hranici a který byl rektorem tohoto slavného pražského vysokého učení v r. 1409. Jsou to slova, komentující výrok Kristův: „A slyšme, žeť die: Ját jsem cesta, pravda a život: cesta v příkladě, pravda v zaslíbení a život v odplacení. Cesta v příkladě, jíž kdo jde, nezabludí; pravda v zaslíbení, že co jest slíbil, to naplní; a život v odplacení, že sám se dá u věčné radosti ku požívání. Jest také cesta, že vede k spasení; jest pravda, že v rozumu věrným svítí; a jest život věčný, v němž živi budú na věky v radosti všichni vyvolení. K tomu životu a tú cestú a pravdú chci jíti a jiné táhnúti!“ (M. Jan Hus 1413).

DIXI.

Koncerty u sv. Mikuláše

- * 1. 11. - 20 hodin
Bach, Vivaldi, Mozart
Consortium Pragense Orchestra,
Y. Škvárová - alt,
M. Laštovka - trubka
- * 3. 11. - 17 hodin
Bach, Mozart, Dvořák
J. Jonášová - soprán,
B. Rabas - varhany
- * 4. 11. - 17 hodin
Dvořák, Bach, Vivaldi
A. Vršinská - mezzosoprán,
M. Šestáková - varhany
- 5. 11. - 17 hodin
Bach, Telemann, Händel
M. Šestáková - varhany,
V. Kozderka - trubka
- * 5. 11. - 20 hodin
Vivaldi orchestra Praga,
V. Návrat - barokní housle
- 6. 11. - 17 hodin
Händel, Beethoven, Mozart
J. Popelka - varhany,
V. Frank - viola
- * 6. 11. - 20 hodin
Vivaldi, Mozart
- * 7. 11. - 14 hodin
Benefiční koncert
Nadace Motol
- * 7. 11. - 17 hodin
Haydn, Vranický, Mozart
STRING TRIO PRAGA
- * 7. 11. - 20 hodin
Händel, Orff, Gershwin, Bizet
Prague Brass Ensemble